

**Wyrok Sądu Dyscyplinarnego Wyższego
z dnia 21 października 1938 r.
sygn. akt D 23/38**

Postępowanie sędziego, który w celu obejścia nakazu zamieszkania w siedzibie sądu, stwarza pozory zrealizowania dyspozycji wynikającej z tego przepisu i polecenia przełożonego oraz świadomie przedstawia przełożonemu fałszywe informacje, co do swojego miejsca zamieszkania, stanowi uchybienie godności sędziowskiej.

Dnia 21 października 1938 r.

Sąd Dyscyplinarny Wyższy w składzie:

przewodniczący sędzia Sądu Najwyższego E. Krotowski

członkowie sądu: sędzia Sądu Najwyższego J. Rykaczewski

sędzia Sądu Najwyższego J. Duda,

przy udziale prokuratora przy Sądzie Najwyższym S. Lubodzieckiego

i asesora sądowego Z. Chmury, jako protokolanta,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 21 października 1938 r. odwołania Stanisława Noska, sędziego sądu grodzkiego w Krzeszowicach od wyroku sądu dyscyplinarnego krakowskiego okręgu apelacyjnego z dnia 18 czerwca 1938 r., sygn. akt Sd 14/38, którym skazano go na karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe na koszt skazanego oraz zasądzono od niego koszty postępowania dyscyplinarnego, na mocy art. 129, 130 pkt c, 162 i 181 u.s.p.¹ i art. 499 k.p.k.²

zaskarżony wyrok zatwierdza i kosztami postępowania odwoławczego obwinionego Stanisława Noska obciąża.

Uzasadnienie

W pierwszej instancji obwiniony przyznał się do winy i wnosił jedynie o łagodny wymiar kary.

Wbrew temu w odwołaniu częściowo zaprzeczył on dokonaniu przypisanych mu czynów, a na rozprawie wnosił nawet o całkowite uniewinnienie. Wobec tego przedmiotem rozważania sądu odwoławczego stawały się kwestie zarówno wymiaru kary, jak i winy obwinionego. W tej ostatniej kwestii sąd odwoławczy zważył, że przyznany przez obwinionego fakt zamieszkiwania, wbrew przepisowi art. 123 § 1 u.s.p., poza siedzibą sądu stanowi sam przez się przewinienie służbowe i że obwiniony dopuścił się tego przewinienia pomimo istnienia niespornych

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. 1928 nr 12 poz. 93.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. – Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

okoliczności, że udzielone mu uprzednio zezwolenie na takie zamieszkiwanie zostało cofnięte i że obwiniony otrzymał wyraźne polecenie przełożonej władzy, nakazujące zamieszkać mu w miejscu siedziby sądu w Chrzanowie.

Poza tym na podstawie wyjaśnień obwinionego, złożonych prezesowi sądu okręgowego w Krakowie (k. 15) i zeznań sekretarza sądu grodzkiego w Chrzanowie Szwasta (k. 16) sąd odwoławczy ustalił, że obwiniony, w celu ukrycia powyższego przewinienia, stworzył wbrew rzeczywistości, pozory, że otrzymane zlecenie zostało przezeń wykonane, a następnie złożył prezesowi sądu świadomie niezgodne z prawdą wyjaśnienie, że zamieszkał w Chrzanowie.

Takie postępowanie uchybia, w przekonaniu sądu, godności sprawowanego przez obwinionego urzędu. Twierdzenie jego w odwołaniu, że on rzeczywiście „wynajął” pokój u Szwasta i przez sześć tygodni mieszkał w Chrzanowie, znajduje odparcie w stanowczych, wiarygodnych i wyraźnych zeznaniach tegoż Szwasta, zbadanego w charakterze świadka. W kwestii wymiaru kary sąd odwoławczy bierze pod uwagę, że fakty uciekania się obwinionego do oszukańczych wybiegów, stwierdzania przezeń w oficjalnym piśmie świadomej nieprawdy oraz składania w odwołaniu wykrętnych i niezgodnych z prawdą wyjaśnień usprawiedliwiałyby orzeczenie mu nawet wyższego w porównaniu z orzeczonym wymiaru kary.

Podstawy zaś do obniżenia orzeczonej mu kary nie dają, zdaniem sądu, ani stan materialny obwinionego, na który on się powołuje, ani też okoliczność, że na innym miejscu służbowym (w Krzeszowicach) otrzymał on zezwolenia na zamieszkiwanie poza siedzibą sądu.

Z tych zasad Sąd Dyscyplinarny Wyższy zaskarżony wyrok zatwierdził.

[Przywołane przepisy: 123 §1 u.s.p., 129 u.s.p., 130 lit. c u.s.p., 162 u.s.p., 181 u.s.p., 499 k.p.k.]